

UZASADNIENIE

Wobec **R. H.** uprzednio skazanego wyrokami:

I. łącznym Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 3 września 2014 roku, prawomocnym od dnia 10 września 2014 roku – sygn. akt II K 300/14, którym rozwiązano węzeł kary łącznej orzeczonej w punkcie 2 wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 13 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 1720/11 i połączono kary orzeczone w sprawach o sygn. akt XIX K 783/09, IV K 11/10 podpunkty A) i C), V K 654/10, V K 811/10, IV K 981/10 i II K 156/11 wymierzając karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 stycznia 2017 roku, prawomocnym od dnia 6 lutego 2017 roku – sygn. akt V K 1111/16, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 2 sierpnia 2016 roku do dnia 21 sierpnia 2016 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

III. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 20 lutego 2017 roku, prawomocnym od dnia 28 lutego 2017 roku – sygn. akt VI K 16/17, za przestępstwa:

a) z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w dniu 15 października 2016 roku oraz w dniu 21 października 2016 roku na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

b) z art. 278 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od połowy sierpnia 2016 roku do dnia 19 października 2016 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 9 sierpnia 2018 roku, prawomocny od dnia 17 sierpnia 2018 roku – sygn. akt V K 570/18, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 6 lutego 2017 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. akt V K 905/18, w dniu 08 lutego 2019 roku wydał wyrok łączny, którym:

1. na podstawie art. 85 § 1, § 2, § 3, art. 86 § 1 i § 4 k.k. oraz art. 87 § 1 k.k. w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w wyroku wymienionym w punkcie II, kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku wymienionym w punkcie III oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku wymienionym w punkcie IV wymierzył skazanemu R. H. karę łączną 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

2. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie;

3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat P. M. kwotę 236,16 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

4. zwolnił skazanego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła obrońca skazanego co do kary zarzucając wyrokowi rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższej wysokości, tj. orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat, tj. z zachowaniem zasady absorpcji.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I poprzez wymierzenie skazanemu R. H. kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego R. H. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy nie dopatrzył się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkować musiałyby zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności, o co zwróciła się obrońca oskarżonego we wniesionym środku odwoławczym.

Orzeczenie o karze łącznej wymierzonej skazanemu za przypisane mu przestępstwo zawarte w zaskarżonym wyroku bowiem, w ocenie sądu odwoławczego, jest prawidłowe i nie ma powodu do jego korekty.

Sąd meriti w sposób wnikliwy i rzetelny rozważył wszystkie okoliczności niniejszej sprawy zwłaszcza zaś okoliczności łagodzące i obciążające mające wpływ na wymiar kary i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, z zastosowaniem zasady mieszanej łączenia kar, która to kara nie nosi znamion kary rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. i która odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k.

W utrwalonym orzecznictwie wskazuje się, że „rażąca niewspółmierność kary”, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd I instancji a karą jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Ma to miejsce zatem wówczas, gdy orzeczona kara nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Praktycznie zachodzi zaś wtedy, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą „niesprawdliwą” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2010 roku, sygn. akt II AKa 266/10, opubl. LEX nr 686862).

Kontrola instancyjna skarżonego rozstrzygnięcia pozwoliła natomiast na stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji kierował się i w pełni uwzględnił zasady i dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 k.k., nienaruszając przy tym granic swobodnego uznania sędziowskiego. Sąd meriti w sposób właściwy uzasadnił swój pogląd dotyczący prawidłowej reakcji karnej na popełnione przez skazanego przestępstwa.

Odnosząc się do podniesionych przez obrońcę skazanego argumentów dotyczących niezastosowania przez sąd meriti zasady pełnej absorpcji przy łączeniu kar orzeczonych w stosunku do skazanego R. H., zauważyć w pierwszej kolejności należy, iż w orzecznictwie wskazuje się, iż „wyrok łączny jest instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej, jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw, do czasu wydania wyroku, stanowiącego cezurę kolejnego realnego zbiegu przestępstw (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 roku III KK 140/16). Żądanie sformułowane przez obrońcę co do ustalenia wysokości kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o zasadę pełnej absorpcji oparte jest tylko i wyłącznie na zachowaniu skazanego w zakładzie karnym, fakcie, iż nie jest on karany dyscyplinarnie, utrzymuje porządek w celi, zatrudniony jest jako pracownik gospodarczy, nie uwzględnia natomiast kwestii oddziaływania kary na jego osobę i możliwej resocjalizacji, a także wzgląd na prewencję szczególną i ogólną. W orzecznictwie podkreśla się również, iż „Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane

wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, a priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 lipca 2018 roku II AKa 133/18).

W ocenie Sądu Okręgowego w Łodzi brak jest w niniejszej sprawie podstaw do przyjęcia takiego skrajnego rozwiązania jakim jest absorpcja. Nie przemawiają za tym ani względy wychowawcze ani łączność przedmiotowa i czasowa popełnionych przestępstw, ani nawet zachowanie skazanego z zakładzie karnym. Stosując zasadę asperacji i ustalając wymiar kary łącznej na poziomie 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności sąd rejonowy dokonał prawidłowej oceny osoby skazanego i wagi popełnionych przez niego czynów, nie dopuszczając się w tym wypadku żadnych zarzuconych apelacją nieprawidłowości – miał na względzie zarówno odległość czasową pomiędzy popełnionymi przestępstwami, to, iż część czynów, co do których zapadły wyroki podlegające łączeniu naruszało to samo dobro chronione prawem, a także aktualną postawę skazanego w zakładzie karnym. Sąd rejonowy miał natomiast również na względzie fakt, iż czyny objęte poszczególnymi wyrokami popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych, a także to, iż skazany R. H. pozostaje bezkrytyczny wobec popełnionych przestępstw i jest negatywnie ustosunkowany do oddziaływań wychowawczych ukierunkowanych na realizację celów wykonywania kary pozbawienia wolności. Taka postawa skazanego przemawia za stwierdzeniem, iż zastosowanie wobec niego zasady pełnej absorpcji przy łączeniu kar powodowałoby wymierzenie kary łącznej, która nie spełniałaby funkcji wychowawczej, jaką ma spełniać odbywanie kary pozbawienia wolności.

Orzeczona wobec skazanego R. H. kara łączna 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi zatem znamion kary rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Mając na względzie poczynione wyżej rozważania, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na fakt, że skazany korzystał z pomocy obrońcy z urzędu w postępowaniu przed sądem odwoławczym, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. M. kwotę 147,60 złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu R. H. z urzędu w postępowaniu przed sądem drugiej instancji.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi zwolnił skazanego R. H. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że w świetle jego obecnej sytuacji rodzinnej i majątkowej oraz okoliczności, że odbywa on karę pozbawienia wolności, uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.